

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku S. S. i R. S.

przy uczestnictwie N. w K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 25 maja 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją

sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wnioskodawcy we wniosku o przejęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. to jest potrzebę wykładni przepisów i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W odniesieniu do przesłanki pierwszej skarżący obowiązani byli wskazać przepisy, które, ich zdaniem, wymagają wykładni z uwagi na to, że budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów, a jeżeli tym przepisem miałby być art. 172 k.c., to rzeczą skarżących było przytoczenie argumentacji prawnej wykazującej, że ta ustawowa przesłanka istotnie wystąpiła i w której z przewidzianych ustawą postaci. Uzasadnienie wniosku ma bowiem przekonać Sąd Najwyższy na etapie przedsądu, że wskazywane przesłanki rzeczywiście w sprawie występują. Lapidarność uzasadnienia wniosku wyklucza jednak przyjęcie, istnieje potrzeba przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania z podanej przyczyny.

Podobnie ocenić należy kolejnej wskazaną przez skarżących przesłankę oczywistej zasadności skargi. Zgodnie z utrwaloną wykładnią art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oczywista zasadność skargi oznacza dostrzegalną od razu, na pierwszy rzut oka, trafność zarzutów tej skargi, a zatem stan, w którym każdy prawnik, bez przeprowadzania wnikliwej analizy, powinien dojść do wniosku, że zarzuty skarżącego są niewątpliwe, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Ocena argumentacji zaprezentowanej we wniosku nie prowadzi jednak do konkluzji o potrzebie przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania i z tej przyczyny.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).